
Призраци.

Лунниятъ сърпъ тъй странно освѣтява
запустѣлитѣ гробища.

Ето — надигатъ се сѣнки — призраци — скелети.
Вихромъ летятъ въ лудъ хороводъ, обикалятъ
гробоветѣ, тракатъ имъ коститѣ. . .

Странна симфония въ срѣдонощния часъ!

„Не плашимъ се вече отъ студъ, отъ гладъ
и отъ болести!

Грѣеше слънце, но ние слънце не видѣхме. . .

Въ мрачни подземия стопиха се сърдцата ни“ . .

Първиятъ: „Азъ копахъ цѣлъ животъ
черния камъкъ въ чернитѣ земни недра“.

Вториятъ: Изгнаха гърдитѣ ми отъ отровнитѣ
пари въ кибритнитѣ фабрики“.

Третиятъ: „Издъгнахъ подъ тъкачния станъ“.